

for forbrugerne. Til støtte for at gøre nævnsafgørelserne delvis eksigible kan således også anføres det rent samfundsøkonomiske synspunkt, at der i disse sager ville kunne opnås en vis besparelse ved at forsyne nævnsafgørelserne med en begrænset eksigibilitet. De synspunkter, der i sin tid blev anført som argumenter mod at tillægge nævnets afgørelser eksigibilitet, gør sig imidlertid efter retsplejerådets opfattelse stadig gældende. Da forholdet endvidere er det, at den helt overvejende del af klagenævnets afgørelser efterleves af parterne, har man ikke fundet tilstrækkelig anledning til at indføje bestemmelser herom i forslaget, idet det er forventningen, at de bestræbelser med henblik på at effektivisere klagenævnsbehandlingen, som dette lovforslag er udtryk for, ikke modvirkes ved at klagenævnets afgørelser fortsat ikke er eksegible.

Da loven om forbrugerklagenævnet blev vedtaget, var det under den forudsætning, at nævnets virksomhed i den første tid kun skulle omfatte begrænsede områder. Det var således hensigten herefter at udbygge nævnets virksomhed gradvist gennem successiv udvidelse af de områder, der hører under nævnets virksomhed, efterhånden som erfaringerne blev indvundet. For at opnå den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne er det nu hensigten gennem en samtidig ændring af bekendtgørelsen om forbrugerklagenævnets virksomhedsområde at udvide klagenævnets kompetence til også at omfatte klager vedrørende reparation m. v. af fast ejendom og klager vedrørende biler. Det er hensigten, at klagenævnets aktivitetsudvidelse skal foregå i etaper. Udvidelsen forudsætter en tilsvarende etapevis forøgelse af forbrugerklagenævnets personale. De samlede merudgifter hertil vil for 1981 andrage 1,2 mill. kr.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der har været sat spørgsmålstegn ved klagenævnets kompetence til at behandle rent juridiske spørgsmål og klagepunkter, der ikke retter sig direkte mod den erhvervsdrivendes ydelse, men derimod alene vedrører forbrugerens forpligtelse ifølge aftalen, f. eks. indsigelse om at forbrugerens forpligtelse helt eller delvis er ugyldig eller er bortfaldet ved betaling eller forældelse.

For at undgå lignende tvivlsspørgsmål foreslås det, at det udtrykkeligt i loven anføres, at en klage kan angå samtlige omstændigheder i retsforholdet mellem parterne.

En sådan generel og bred kompetenceregel er en praktisk nødvendighed for klagenævnets daglige oplysnings-, rådgivnings- og formidlingsvirksomhed.

En bred kompetenceregel er også en afgørende nødvendighed for den mæglings- og forligsvirksomhed, der udgør en væsentlig del af arbejdet i klagenævnets sekretariater.

Den brede og generelle kompetenceregel medfører ikke, at klagenævnet skal behandle alle klagesager mellem forbrugere og erhvervsdrivende, der vedrører varer, arbejds- og tjenesteydelser. Kompetencereglen i § 1 suppleres af reglen i lovens § 7, stk. 1. Efter denne bestemmelse skal et nævn afvise klager, der ikke skønnes egnet til behandling ved nævnet. Sager, der ikke kan løses ved den indledende sekretariatsbehandling, kan således afvises som uegnede til realitetsbehandling i klagenævnsregie, f. eks. fordi tvisten vedrører en ren bevisbedømmelse, og en forsvarlig afgørelse nødvendiggør en mundtlig parts- eller vidneafhøring under strafansvar ved domstolene, eller fordi tvistens løsning nødvendiggør en stillingtagen til komplicerede – og måske uafklarede – juridiske spørgsmål.

Til nr. 2

Forslaget tilsigter at skabe mulighed for at aflaste nævnet for en række rutinesager under en vis værdi, idet sekretariatet kan bemyndiges til at afgøre sådanne sager. Det er selvk klart, at der til sådanne afgørelser i øvrigt er knyttet de samme retsvirkninger som til en nævnsafgørelse.

Det forudsættes, at sekretariatets afgørelser i lighed med den praksis, der har udviklet sig vedrørende sekretariatsafvisninger i medfør af lovens § 7, stk. 3, ikke i almindelighed skal kunne indbringes for nævnet til efterprøvelse. En sådan efterprøvelse skal kun finde sted efter beslutning fra nævnets formand efter reglerne om genoptagelse af nævnsafgørelser og nævnsforlig, jfr. § 10 i bekendtgørelsen om forretningsorden for forbrugerklagenævnet.

Til nr. 3

Forbrugerklagenævnet har med hjemmel i den gældende bestemmelse afvist ikke blot klager, der måtte anses for åbenbart urimelige, men også klager, der i og for sig ikke kunne anses for urimelige, men hvor klagerne åbenbart ikke kunne få medhold, f. eks. fordi de havde reklameret for sent, deres krav var forældede eller lignende.

Der er ikke med den foreslåede affattelse tilsigtet nogen realitetsændring i forhold til den praksis, der har udviklet sig i tilknytning til den gældende